

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Krajský soud v Ostravě - pobočka v Olomouci, rozhodl samosoudkyní JUDr. Martinou Radkovou v právní věci žalobce **M. J.**, bytem M. H. 24/9, P., proti žalovanému **Krajskému úřadu Olomouckého kraje**, se sídlem v Olomouci, Jeremenkova 40a, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 9. 2010, č. j. KUOK 95626/2010, sp. zn. KÚOK/87142/2010/ODSH-SD/7471, ve věci přestupku,

t a k t o :

I. Žaloba **s e z a m í t á .**

II. Žádný z účastníků **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce podal v zákonné lhůtě žalobu proti shora označenému rozhodnutí žalovaného. Napadeným rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání žalobce proti výroku o vině ze spáchání přestupku dle § 22 odst. 1 písm. e) bod 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích (dále jen „zákon o přestupcích“), rozhodnutí Magistrátu města Olomouce ze dne 16. 7. 2010, č. j. SMOI/AŘMV/2/1091/2010/Kašp, a toto rozhodnutí potvrdil. Rozhodnutím správního orgánu prvního stupně byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupků proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích dle § 22 odst. 1 písm. e) bod 1 a písm. f) bod 4 zákona č. 200/1990

Sb., o přestupcích, kterých se dopustil tím, že dne 8. 4. 2010 v 9:09 hod. v obci Velký Týnec – Vsisko, řídil motorové vozidlo tovární značky Škoda Octavia, registrační značky X, aniž by byl držitelem příslušné skupiny řidičského oprávnění a současně při řízení překročil o 16 km/h nejvyšší dovolenou rychlost v obci, jelikož jím řízenému vozidlu byla naměřena rychlost 69 km/h (tj. při zvážení možné odchylky měřícího zařízení ve výši ± 3 km/h celkem 66 km/h). Tímto svým jednáním měl žalobce porušit § 3 odst. 3 písm. a) a § 18 odst. 4 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů. Za tyto přestupky mu byly dle § 22 odst. 4 s přihlédnutím k § 12 odst. 1 a 2 zákona o přestupcích uloženy sankce – pokuta ve výši 26.000 Kč a zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel na dobu 12 měsíců, počínaje dnem nabytí právní moci tohoto rozhodnutí. Současně byl žalobce zavázán nahradit náklady správního řízení. Své rozhodnutí odůvodnil žalovaný tím, že žalobci byl Krajským soudem v Ostravě uložen trest zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel od 21. 3. 2005 na dobu 24 měsíců. Následně Okresní soud v Olomouci podmíněně upustil od zbytku trestu, s podmínkou do 6. 6. 2007. Rozhodnutím Městského úřadu Přerov, č.j. OD-6400/05, ze dne 6. 5. 2005, které nabylo právní moci dne 18. 6. 2005, bylo žalobci řidičské oprávnění odňato. V souvislosti s tímto rozhodnutím vznikla žalobci povinnost odevzdat řidičský průkaz do 5 pracovních dnů od nabytí právní moci tohoto rozhodnutí, nicméně tuto povinnost žalobce nesplnil a řidičský průkaz si ponechal. Tímto svým jednáním žalobce sám vytvořil předpoklad ke spáchání projednávaného přestupku. Pokud by totiž řidičský průkaz vrátil, nemohl by být v klamném domnění, že po podmíněném upuštění od výkonu zbytku trestu zákazu činnosti může bez dalšího řídit motorová vozidla. I za situace, kdy soud podmíněně upustí od trestu zákazu činnosti, je nutno žalobce do doby jeho případné žádosti o vrácení řidičského oprávnění považovat osobu, která není vlastníkem řidičského oprávnění. Pokud tato osoba řídí motorové vozidlo, dopouští se páchání přestupku podle § 22 odst. 1 písm. e) zákona o přestupcích. V rámci přezkumu rozhodnutí žalovaný posoudil i výši stanovené sankce, přičemž dospěl k závěru, že byla uložena v adekvátní výši.

V žalobě žalobce namítá, že nenaplnil subjektivní stránku přestupku, jelikož rozhodnutí, kterým mu bylo odňato řidičské oprávnění, mu bylo doručeno fikcí a žalobce tak nevěděl, že řízením motorového vozidla porušuje zákon. O rozsudku, ukládajícím zákaz řízení, se žalobce dozvěděl až 8. 4. 2010. Proto považuje žalobce přestupek v souzené věci za přestupek pokračující. V rámci správního řízení se však touto jeho námitkou správní orgány nezabývaly a způsob doručení nevyplývá ani z žádných provedených důkazů. Žalobce namítá, že zákaz činnosti byl účinný již od vyhlášení rozsudku. Rovněž poukázal na rozhodnutí Magistrátu města Přerova ze dne 9. 6. 2010, kterým mu bylo řidičské oprávnění bez jakýchkoliv podmínek k jeho žádosti vráceno. Dle jeho názoru jeho jednání tak postrádá i materiální znak přestupku, neboť řízení motorového vozidla formálně bez řidičského oprávnění v době kontroly Policií ČR již nebylo nijak společensky nebezpečné. Žalobce dále poukázal na skutečnost, že zákaz činnosti mu byl soudem vyhlášen již v březnu, nicméně teprve v červnu, tj. tři měsíce poté nabylo právní moci rozhodnutí Magistrátu města Přerova, kterým mu bylo řidičské oprávnění odňato. Následně ani správní orgán, který rozhodl o odnětí řidičského průkazu nijak splnění této povinnosti nevymáhal a žalobce tak nebyl dostatečně upozorněn na svou povinnost řidičský průkaz odevzdat. Motorová vozidla řídil v podstatě nepřetržitě od podzimu roku 2006 do 8. 4. 2010, kdy poprvé spáchal přestupek, přičemž do tohoto okamžiku byl několikrát v rámci preventivních kontrol prověřován policisty, kteří neshledali žádné pochybení. Žalobce dále namítal, že pokud řídí motorové vozidlo již od roku 2006,

nebezpečnost jeho jednání pro společnost neustále klesala, až jeho jednání přestalo být nebezpečným. Skutková podstata přestupku podle § 22 odst. 1 písm. e) bod 1 byla do zákona zařazena od 1. 7. 2006 v souvislosti s novelou zákona o silničním provozu, jehož součástí byl také vznik povinnosti prokázat odbornou způsobilost. A ta byla zaměřena na řidiče s delší přestávkou v řízení, což není případ žalobce.

Ve vyjádření k žalobě žalovaný oponoval, že není pravdou, že by správní orgány neprokazovaly, jakým způsobem bylo rozhodnutí o odnětí řidičského průkazu žalobci doručeno, když z doručky dle čl. 13 správního spisu vyplývá, že toto rozhodnutí si osobně žalobce převzal. V daném případě žalobce spáchal přestupek minimálně v nevědomé nedbalosti, kdy žalobce sice fakticky nemusel vědět, že svým jednáním může způsobit porušení nebo ohrožení zájmu chráněného zákonem, ale vzhledem k okolnostem a svým poměrům to vědět měl a mohl. Žalobce jakožto úspěšný absolvent autoškoly musel být zajisté seznámen a řádně proškolen i v oblasti týkající se vrácení řidičského oprávnění. Žalovaný zdůraznil, že trestnost přestupku nezanikla dle § 20 odst. 1 zákona o přestupcích, protože jde o přestupek trvající.

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s.ř.s.“) v mezích žalobních bodů a při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 a 2 s.ř.s.), tedy ke dni 30. 9. 2010. Ve věci rozhodl bez nařízení jednání za podmínky vyplývající z ustanovení § 51 odst. 1 s.ř.s.

Ze správního spisu krajský soud zjistil, a to z doručky u čl. 13 a z rozhodnutí Městského úřadu Přerov, ze dne 6. 5. 2005, OD-6400/05, že žalobci bylo toto rozhodnutí doručeno do vlastních rukou (zřejmě 2. 6. 2005) a nabylo právní moci dne 18. 6. 2005. Tímto rozhodnutím správní orgán rozhodl o odnětí řidičského oprávnění žalobce, a to z důvodu uloženého trestu zákazu činnosti řízení všech motorových vozidel a žalobce byl vyzván k odevzdání řidičského průkazu do 5 pracovních dnů ode dne nabytí právní moci rozhodnutí, pokud tak již neučinil. Zároveň byl žalobce poučen, že pro případ nesplnění povinnosti odevzdat řidičský průkaz lze toto jednání kvalifikovat jako přestupek podle ustanovení § 22 odst. 1 písm. f) zákona o přestupcích a uložit mu za toto jednání pokutu do 2.000 Kč. Z napadeného rozhodnutí a z rozhodnutí správního orgánu prvního stupně soud zjistil, že následně žalobce dne 8. 4. 2010 v 9.09 hod. v obci V. T. – V., řídil motorové vozidlo tovární značky Škoda Octavia, registrační značky X, aniž by byl držitelem příslušné skupiny řidičského oprávnění a současně při řízení překročil o 16 km/h nejvyšší dovolenou rychlost v obci, jelikož jím řízenému vozidlu byla naměřena rychlost 69 km/h (tj. při zvážení možné odchylky měřícího zařízení ve výši ±3 km/h pak výsledná rychlost činí 66 km/h). Za toto jednání, které správní orgány kvalifikovaly jako přestupky proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích dle § 22 odst. 1 písm. e) bod 1 a písm. f) bod 4 zákona o přestupcích, mu byly dle § 22 odst. 4 s přihlédnutím k § 12 odst. 1 a 2 zákona o přestupcích uloženy sankce – pokuta ve výši 26.000 Kč a zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel na dobu 12 měsíců, počínaje dnem nabytí právní moci. Z rozhodnutí Magistrátu města Přerova ze dne 9. 6. 2010, č. j. MMPř/016561/2010, které nabylo právní moci dne 9. 6. 2010, soud zjistil, že bylo rozhodnuto o vrácení řidičského oprávnění žalobci.

Ze spisu Okresního soudu v Olomouci a Krajského soudu v Ostravě zn. 4 T 186/2004 Krajský soud Ostrava – pobočka v Olomouci, zjistil, že advokátka žalobce obdržela rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 21. 3. 2005, č. j. 4T 186/2004-156, dne 20. 4. 2005. Tímto rozsudkem byl žalobci uložen zákaz řízení motorových vozidel na dobu dvou roků. Okresní soud v Olomouci usnesením ze dne 28. 8. 2005, č. j. 4T 186/2004-179, podmíněně upustil od výkonu zbytku trestu zákazu činnosti spočívajícího v zákazu řízení motorových vozidel, zkušební doba činila osm měsíců. Toto usnesení obdržel žalobce dne 2. 10. 2006.

Krajský soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Spornou otázkou v souzené věci je, zda žalobce spáchal přestupek dle § 22 odst. 1 písm. e/ bod 1 zákona o přestupcích, kterého se dopustil tím, že dne 8. 4. 2010 v 9:09 hod. v obci V. T. – V., řídil motorové vozidlo tovární značky Škoda Octavia, registrační značky X, aniž by byl držitelem příslušné skupiny řidičského oprávnění, a zda je za spáchání tohoto přestupku odpovědný.

Podle § 22 odst. 1 písm. e/ bod 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění účinném ke dni vydání napadeného rozhodnutí (dále jen „zákon o přestupcích“), přestupku se dopustí ten, kdo v provozu na pozemních komunikacích řídí motorové vozidlo a není držitelem příslušné skupiny nebo podskupiny řidičského oprávnění.

Podle § 3 odst. 3 písm. a) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění účinném ke dni vydání napadeného rozhodnutí (dále jen „zákon o silničním provozu“) řídit motorové vozidlo může pouze osoba, která je držitelem příslušného řidičského oprávnění podle § 81.

Podle § 94 odst. 1 písm. c/ zákona o silničním provozu ve znění účinném 6.5.2005 příslušný obecní úřad obce s rozšířenou působností řidičské oprávnění odejme tomu, komu byl soudem nebo příslušným správním úřadem uložen trest zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel.

Podle § 102 odst. 1 zákona o silničním provozu ve znění účinném ke dni vydání napadeného rozhodnutí, po výkonu trestu nebo sankce zákazu činnosti spočívajícího v zákazu řízení motorových vozidel nebo po upuštění nebo podmíněném upuštění od výkonu zbytku trestu nebo sankce zákazu činnosti spočívajícího v zákazu řízení motorových vozidel podle zvláštních právních předpisů rozhodne o vrácení řidičského oprávnění příslušný obecní úřad obce s rozšířenou působností na žádost osoby, která pozbyla řidičské oprávnění podle § 94a.

Krajský soud především uzavírá, že na základě provedeného dokazování a shora citovaných zákonných ustanovení dospěl shodně se správními orgány k závěru, že žalobce se dopustil vytýkaného přestupku podle § 22 odst. 1 písm. e/ bod 1. zákona o přestupcích, tj. řídil motorové vozidlo a nebyl držitelem příslušné skupiny nebo podskupiny řidičského oprávnění.

Pokud jde o námitku žalobce, že rozhodnutí Městského úřadu Přerov ze dne 6. 5. 2005, OD-6400/05, mu bylo doručeno fikcí, shledal tuto námitku soud jako nedůvodnou. Jak vyplývá z připojeného správního spisu, toto rozhodnutí bylo žalobci řádně doručeno, což sám stvrdil svým podpisem na doručence.

Ze soudního spisu zn. 4T 186/2004 vyplývá, že žalobci byl rozsudek Okresního soudu ze dne 14. 12. 2004 a rozsudek Krajského soudu v Ostravě řádně doručen (první převzal žalobce osobně 5. 2. 2004 – zde byl žalobci uložen zákaz řízení na dva a půl roku, druhý převzala advokátka žalobce 20. 4. 2005), stejně jako usnesení o podmíněném upuštění od výkonu zbytku trestu zákazu řízení motorových vozidel, které převzal žalobce osobně. Námitka žalobce, že se dozvěděl o rozsudku ukládajícím zákaz řízení až 8. 4. 2010, tedy není důvodná.

Pokud jde o námitku žalobce, že jeho jednání nenaplnilo subjektivní stránku vytýkaného přestupku, neshledal soud tuto jeho námitku jako důvodnou. Žalobci byl uložen trest zákazu činnosti a v návaznosti na to bylo rozhodnutím správního orgánu ve smyslu ustanovení § 94 odst. 1 písm. c/ zákona o silničním provozu ve znění účinném ke dni rozhodování tohoto orgánu, tj. k 6. 5. 2005, rozhodnuto o odnětí řidičského průkazu. Toto rozhodnutí bylo žalobci řádně doručeno, což žalobce stvrdil svým podpisem na doručence. Pokud následně i žalobce požádal o podmíněné upuštění od výkonu zbytku trestu zákazu činnosti, nezaložilo toto rozhodnutí samostatně rovněž oprávnění žalobce řídit motorová vozidla jako osobě držící příslušné řidičské oprávnění. Žalobce si měl být, s ohledem na doručení rozhodnutí o odnětí řidičského oprávnění, vědom toho, že je povinen odevzdat řidičský průkaz. Pokud tak ani přes hrozbu uložení sankce za spáchání přestupku neučinil, nelze toto jeho jednání vykládat v jeho prospěch. Jak trefně poukazuje správní orgán druhého stupně, pokud by žalobce jednal tak, jak mu bylo uloženo rozhodnutím o odnětí řidičského průkazu, nemohlo by dojít k tomu, že by následně používal tento řidičský průkaz jako platný a dopouštěl se tak páchaní přestupku. Podle § 3 zákona o přestupcích k odpovědnosti za přestupek stačí zavinění z nedbalosti, nestanoví-li zákon výslovně, že je třeba úmyslného zavinění. Podle § 4 odst. 1 téhož zákona je přestupek spáchán z nedbalosti, jestliže pachatel věděl, že svým jednáním může porušit nebo ohrozit zájem chráněný zákonem, ale bez přiměřených důvodů spoléhal na to, že tento zájem neporuší nebo neohrozí (tzv. nedbalost vědomá, písm. a/) nebo nevěděl, že svým jednáním může porušit nebo ohrozit zájem chráněný zákonem, ač to vzhledem k okolnostem a svým osobním poměrům vědět měl a mohl (tzv. vědomost nevědomá, písm. b/). V daném případě se tak žalobce dopustil spáchání přestupku ve formě vědomosti nedbalé, když sice, jak tvrdí, nevěděl, že řídí bez řidičského oprávnění, nicméně vzhledem k okolnostem (tj. k tomu, že byl správním orgánem vyzván k odevzdání řidičského oprávnění) a svým osobním poměrům vědět měl a mohl. Nevědomost žalobce lze rovněž posoudit analogicky dle § 19 odst. 1 a 2 zákona č. 40/2009 Sb., trestního zákoníku, jako právní omyl. Dle § 19 odst. 1 trestního zákoníku kdo při spáchání trestného činu neví, že jeho čin je protiprávní, nejedná zaviněně, nemohl-li se omylu vyvarovat. Dle odstavce druhého omylu bylo možno se vyvarovat, pokud povinnost seznámit se s příslušnou právní úpravou vyplývala pro pachatele ze zákona nebo jiného právního předpisu, úředního rozhodnutí nebo smlouvy, z jeho zaměstnání, povolání, postavení nebo funkce, anebo mohl-li pachatel protiprávnost činu rozpoznat bez zřejmých obtíží. V daném případě tak lze konstatovat, že žalobce se svého omylu mohl vyvarovat, a to především s ohledem na doručení rozhodnutí o odnětí řidičského oprávnění vyzývajícího ho k odevzdání řidičského průkazu a k tomu, že jako osoba, která byla (a v současnosti opět je) držitelem řidičského oprávnění, by měl být seznámen s dopadajícími právními předpisy, včetně problematiky odnětí a vrácení řidičského průkazu. Na odpovědnosti žalobce nic nemění ani skutečnost, že Magistrát města Přerova následně nepřistoupil k vymáhání povinnosti odevzdání řidičského průkazu.

Bylo tedy na žalobci, aby ve smyslu ustanovení § 102 odst. 1 zákona o silničním provozu požádal po podmíněném upuštění od trestu zákazu činnosti řízení motorových vozidel o vrácení řidičského průkazu, což ovšem žalobce učinil až 9. 6. 2010. Do této doby, pokud řídil motorové vozidlo, činil tak bez řidičského oprávnění.

Pokud jde o námitku žalobce, spočívající v nedostatku materiální stránky spáchaného přestupku, ani tuto neshledal soud jako důvodnou. Především je nutné konstatovat, že se nelze ztotožnit s názorem žalobce, že řízením motorového vozidla nijak neohrožoval zájem společnosti. Je třeba připomenout, že ke vzniku závadného stavu došlo především jednáním žalobce, který neuposlechl výzvy správního orgánu k odevzdání řidičského průkazu. Jednání žalobce tak nepochybně zájem společnosti porušovalo. Žalobce řídil motorové vozidlo, ačkoliv nebyl osobou držící řidičské oprávnění ve smyslu § 3 odst. 3 písm. a/ ve spojení s § 81 zákona o silničním provozu. Nelze akceptovat argument žalobce, že následně mu byl řidičský průkaz vrácen bez jakýchkoliv podmínek, pouze na základě jeho žádosti. Zákon o silničním provozu jednoznačně vyžaduje, aby motorové vozidlo řídila pouze osoba, která je držitelem příslušného řidičského oprávnění. Smyslem citované normy je chránit bezpečnost silničního provozu proti ohrožení, které vyplývá z řízení motorových vozidel bez příslušného řidičského oprávnění a v konečném důsledku směřuje proti životu a zdraví a proti majetku. Vzhledem k významu chráněného zájmu proto neobstojí námitka žalobce ohledně nedostatku materiální stránky spáchaného přestupku, a to zvláště za situace, že takového jednání bylo dříve postihováno v rámci trestního řízení jako trestný čin, u něž byla vyžadována společenská nebezpečnost ve vyšší stupni než u přestupků (k tomuto viz blíže i rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 19. 4. 2000, sp. zn. 3 Tz 58/2000, stanovisko trestního kolegia Nejvyššího soudu ze dne 24. 10. 2007, sp. zn. Tpjn 301/2007 a rozhodnutí ze dne 30. 4. 2008, sp. zn. 6 Tdo 566/2008, vše dostupné na www.nsoud.cz).

Vzhledem ke shora uvedenému krajský soud žalobu žalobce dle § 78 odst. 7 s.ř.s. jako nedůvodnou zamítl.

Žádnému z účastníků nepřiznal soud náhradu nákladů řízení, neboť žalobce nebyl úspěšný a žalovaný na náhradě nákladů řízení nic nepožadoval a soud ani ze spisu žádné náklady vzniklé žalovanému nezjistil (§ 60 odst. 1 s.ř.s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku je **m o ž n o** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů po doručení tohoto rozhodnutí prostřednictvím Krajského soudu v Ostravě - pobočka v Olomouci, k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

V Olomouci dne 26. 9. 2011

JUDr. Martina Radkova
samosoudkyně